

Sygn. akt V.2 Ka 599/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Beata Pinior

w obecności nadkomisarza Jarosława Jungi funkcjonariusza Śląskiego Urzędu Celno – Skarbowego w Katowicach
po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2019 r.

sprawy: **1. T. S. /S./,**

syna J. i B.,

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 1 kks,

2. M. J. /K. - J./,

córki K. i A.,

ur. (...) w R.,

oskarżonej o przestępstwo z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 17 lipca 2018r. sygn. akt III K 502/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie po 10 (dziesięć złotych) i obciąża ich opłatą za II instancję:

- oskarżonego T. S. w kwocie 1500 (jeden tysiąc pięćset złotych),

- oskarżoną M. J. w kwocie 300 (trzysta złotych).

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 599/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał M. J. za winną tego, że w okresie od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 24 stycznia 2014 roku jako wynajmująca lokal urządziła wspólnie i w porozumieniu z T. S. – właścicielem firmy (...) z siedzibą w K. przy ul. (...), gry o charakterze losowym w celach komercyjnych na pięciu automatach do gry o nazwie (...) nr (...), (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) bez numeru, w lokalu (...) w R. przy ul. (...). B. K. 15b bez stosownego zezwolenia, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201/2009, poz. 1540 z późn. zmianami) czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w w zw. z art. 9 § 1 kks i za to na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks wymierzył jej karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł .

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 21 pkt 1 w zw. z art. 3 ust. 1 z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonej M. J. wydatki w kwocie 370 zł oraz opłatę w kwocie 300 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej M. K. zaskarżając wyrok w części dot. pkt 2 i 4 na korzyść oskarżonej i na podst. art. 438 pkt 3 kpk zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu wbrew zgromadzonemu materiałowi dowodowemu, że oskarżona zawierając z oskarżonym T. S. umowę podnajmu lokalu była świadoma, że na jej podstawie do lokalu (...) zostaną wstawione urządzenia niespełniające wymagań ustawowych, jak również , że jej zachowanie stanowi przesłankę „urządzania gier hazardowych”, czym doprowadzono do błędnego przyjęcia, iż zachowanie oskarżonej M. J. wypełniło znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kks.

W oparciu o w/w zarzut obrońca oskarżonej wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym i w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługuje na uwzględnienie. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest nie trafny. Taki zarzut byłoby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Oskarżona M. J. jak wynika z akt sprawy nie stawiała się na rozprawie głównej, będąc prawidłowo zawiadomiona, z wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika, że nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa składania wyjaśnień. Jednak jak wynika z materiału dowodowego oskarżona wynajmując oskarżonemu lokal urządziła wspólnie i w porozumieniu z T. S. gry o charakterze losowym w celach komercyjnych. Słusznie sąd I instancji wbrew temu co sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej doszedł do wniosku, że oskarżona podpisując z T. S. w dniu 23 stycznia 2014 r. umowę najmu powierzchni lokalu (...) miała pełną świadomość , że wstawianie tego rodzaju automatów do jej lokalu jest nielegalne i ewidentnie sprzeczne z ustawą o grach hazardowych. Skoro oskarżona M. K. co ustalił sąd rejonowy w innej sprawie karnej była przesłuchiwana w charakterze świadka i to od 1 lutego 2012 r. , a ostatecznie przesłuchanie miało miejsce w dniu 20 marca 2013 r. i sprawa dotyczyły T. S. m. in. o przestępstwo z art. 107 § 1 kks o urządzenie gier losowych w celach komercyjnych w jej lokalu Bar (...) w R. w sprawie SO w Gliwicach Wydział V Karny OZ w R. sygn. akt V K 100/17. Podpisując zatem w dniu 23 stycznia 2014 r. umowę najmu powierzchni lokalu (...) doskonale wiedziała, że wstawianie automatów do gier tego rodzaju jest nielegalne , wymaga koncesji i sprzeczne z ustawą o grach hazardowych. Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie

wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negocjowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonej M. J. wyczerpało znamiona zarzucanego jej czynu. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszerne pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wymierzona oskarżonej kara 30 stawek dziennych po 100 zł każda jest sprawiedliwa, odpowiednia do stopni winy i społecznej szkodliwości. Biorąc pod uwagę, że czyn z art. 107 § 1 kks zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karą łącznie, trudno uznać, że wymierzenia oskarżonej kara grzywny 30 stawek po 100 zł każda jest karą rażąco niewspółmiernie surową, a tylko wymierzenie takiej kary uzasadniałoby ingerencję sądu odwoławczego. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki